

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **K. A.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem v ČR, V. 85, V., zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s. se sídlem v Brně, nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-1011/ZA-ZA11-ZA04-2016

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že mu bylo doručeno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 19. 6. 2017, č.j. OAM-1011/ZA-ZA11-ZA04-2016, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce napadal toto rozhodnutí žalobou, když má za to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci správním orgánem.

Dle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rovněž napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Žalobce v podstatě svou žádost o udělení mezinárodní ochrany vymezil dvěma okruhy. V prvním případě je to obava z návratu do země

původu, kde nežije on a celá jeho rodina více než 5 let a kde hrozí špatná zpětná integrace jeho syna do tamějšího prostředí, kdy tento je v problematickém věku z hlediska vývinu základních rysů osobnosti. Dalším důvodem je reálná péče o svého strýce a tetu, kteří ze zdravotních důvodů jsou na této jeho péči závislí.

Žalovaný však tyto žalobcem uváděné skutečnosti modifikoval tak, že v podstatě jako důvod žádosti označil vůli žalobce setrvat na území České republiky, tedy legalizovat si zde svůj pobyt. Tento účel pak staví do kontextu s judikaturou, která poměrně důrazně a konstantně takový důvod nepovažuje za azylově relevantní. Ve skutečnosti však nejde o pouhou vůli setrvat na území České republiky, ale o zachování práv jak nezletilého syna, tak i nemocných a potřebných příbuzných. Skutečnost, že syn žalobce pobývá na území České republiky po dobu více než 5 let, je pro posouzení stupně integrace nezletilého v daném věku do České společnosti a reálné možnosti zpětné integrace zásadní. Každý z rodičů ví, jak je těžké zrealizovat přestup dítěte do školy v době jeho pubertálního věku za situace, kdy se alespoň jedná o přestup do školy, kde je úroveň výuky a obsah osnov na srovnatelné úrovni. Situace syna žalobce je však zcela jiná. V jeho případě by se jednalo o přestup do prostředí se zcela jinou úrovní vzdělání a jiných osnov, které nemají na předchozí studium navazovat. Kdyby alespoň syn žalobce ukončil základní vzdělání v české škole, byla by situace jiná a tento by např. mohl požádat o pobyt za účelem studia na střední škole v České republice. V případě, že bude muset vycestovat, současné vzdělání podle nastavených osnov nedokončí a nedokončí ho ani podle studijních parametrů nastavených v zemi původu. Tato situace rodiny není skutečně tak jednoduchá, jak ji vidí žalovaný. S předpokládanými potížemi ve škole souvisí také reálné obavy žalobce, které se týkají synova dalšího vývoje. Stejně tak je problematické, v podstatě pro rodinu nepředstavitelné, ukončení pomoci nemocnému strýci a tetě žalobce. Není zcela podstatné, zda manželka uvedla v rámci údajů ke své žádosti to, že s žalobcem bydlí ve Vranově a příbuzný strýc a teta v Brně Bohunicích. Navíc se jedná o podklad pro rozhodnutí, který nebyl součástí spisu v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Podstatné ale je, že se o své příbuzné skutečně žalobce a jeho rodina stará, a to denně. Okolnosti zdravotních potíží jsou reálné a oba příbuzní trpí závažnými nemocemi, které jednak souvisí s jejich zdravotním stavem, ale také s jejich věkem. Není rozhodující, zda existují jiní příbuzní, kteří by se o tyto nemocné osoby mohli starat, ale to, že se o ně stará žalobce s rodinou. K faktické pomoci nemůže tyto příbuzné nikdo nutit a jak je vidět, oni sami žádnou vůli zásadně pomáhat těmto osobám nemají. Všichni společně, tedy jak žalobce, tak i jeho syn, manželka a oba příbuzní tvoří po dobu, která je způsobila pro udělení povolení k trvalému pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství, reálné a pevné rodinné společenství.

Žalobce vyčerpal pobytové instituty zakotvené v zákoně o pobytu cizinců, kdy poslední vízum za účelem strpění pobytu mu žalovaným nebylo uděleno, resp. nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, a proto musel žalobce využít institutu mezinárodní ochrany, neboť vycestováním by mu vznikla vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků České republiky, a to konkrétně Úmluvy o lidských právech a ve vztahu k jeho synovi Úmluvy o právech dítěte. Tím podle jeho názoru je naplněno ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Tyto okolnosti, zejména pak stupeň integrace a skutečnost, že žalovaný nerozhodl o žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., uváděl žalobce prostřednictvím právního zástupce již v rámci poskytnutí údajů k žádosti. Žalovaný se však k tomuto rozporu s ust. § 68 odst. 3 správní řád, vůbec nevyjádřil.

Žalobce současně nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s možností udělení humanitárního azylu. Samo konstatování, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a to, že se uděluje pouze ve výjimečných případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit, nepostačuje pro to, aby rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumatelné. Žalovaný se vůbec nezabýval konkrétním zdravotním stavem strýce a tety žalobce, zcela opomenul tu skutečnost, že předchozí hrozba z vycestování žalobce způsobila mozkovou mrtvici strýce a následnou hospitalizaci. Žalovaný se tak zabýval možností udělení humanitárního azylu pouze formálně, čímž porušil ust. § 3 správní řád. Příbuzní žalobce jsou občané České republiky, žalobce jim poskytuje pomoc ve stáří a v nemoci, jejich život tak dosahuje lidské a důstojné úrovně. Je nehumánní, pokud žalovaný tuto skutečnost ignoruje a svým povrchním přístupem zlehčuje.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce poté, co neúspěšně vyčerpal obvyklé zákonné možnosti úpravy svého pobytového statutu v ČR, podal v listopadu 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil zhoršenou situací v zemi původu, která se negativně projevuje konflikty mezi rusky a ukrajinsky hovořícími občany, dále skutečností, že v ČR mají blízké příbuzné, kteří jsou závislí na jeho pomoci, jakož i míru integrace jeho nezletilého syna do zdejší společnosti. Azylově relevantní důvody dle § 12 - § 14b zákona o azylu neuvedl a správní orgán nezjistil.

Podle ustálené judikatury NSS není snahou o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (viz rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č.j. 2 Azs 5/2003-46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ale i usnesení NSS ze dne 12. 7. 2016, č.j. 2 Azs 115/2016-26). K námitce nedostatečného zjištění skutkových okolností se žalovaný dovolával rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, č. 385/2006 Sb., ve kterém prohlásil, že: *„líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišným pojmem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“*.

Podle konzistentní judikatury NSS je smyslem a účelem doplňkové ochrany poskytnutí subsidiární ochrany a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu – viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č.j. 7 Azs 8/2015-56, též rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz.

Žalovaný je toho názoru a správní spisem dokládá, že se řádně a úplně zabývat hodnocením možnosti opakovaného udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí.

Podmínky shora uvedené žalobce nesplňuje, proto námitku ve věci udělení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou. Navíc podle taxativního výčtu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu je možno udělit doplňkovou ochranu jen ve vymezených případech vážné újmy, za níž se považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán nemá žádnou možnost správní úvahy ve směru rozšiřování vymezených důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, č.j. 7 Azs 163/2015). Žádný z uvedených případů však na žalobce nedopadá.

O humanitární azyl nelze žádat, na jeho udělení není právní nárok, ani subjektivní právo (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003). Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95).

V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 1. Azs 200/2014-27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, správní orgán nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, následně přistoupil ke správnímu uvážení. Na základě řádně a úplně zjištěného, správním spisem doloženého vyhodnocení konkrétního skutkového stavu azylové historie žalobce, jeho rodinné a sociálně ekonomické situace, v intencích stávající judikaturní praxe (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 2. 2017, č.j. 6 Azs 17/2017-28) konstatoval, že žalobce důvody hodné zvláštního zřetele neuvedl a žalovaný nezjistil. Podle citovaného usnesení mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří: *„udělování humanitárního azylu osobám zvlášť těžce postiženým či zvlášť těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať již způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“*. Jeho žalobní námitku ve věci chybné aplikace § 14 zákona o azylu proto žalovaný považuje za námitku lichou, za námitku, která nemá žádnou zákonnou oporu, a která je v rozporu i s konzistentní judikaturní praxí.

Žalovaný je rovněž toho názoru, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývajícími z mezinárodních smluv, a že tedy žalobce nebyl krácen na svých právech. S podkladovými

materiály byl žalobce před vydáním rozhodnutí řádně a úplně seznámen, jeho doplnění ani nové skutečnosti neuvedl.

S ohledem na výše uvedené navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o napadené rozhodnutí, soud konstatuje, že zjistil, že při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutečností obsažených ve správním spise. Jedná se zejména o skutečnosti uvedené v žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 11. 2016, Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 11. 2016, protokolu o pohovoru ze dne 29. 11. 2016, Informace z Cizineckého informačního systému, Informace MZV ČR ze dne 3. 7. 2016, Informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců, červen 2014, Zprávy ze zajišťovací mise do, 4. – 18. 5. 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Ruská federace ze dne 12. 1. 2017, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Rusko ze dne 27. 1. 2016.

V pohovoru o udělení mezinárodní ochrany žalobce sám uvedl, že má vysokoškolské vzdělání, po ukončení studia v pracoval v oblasti bankovníctví. V roce 2007 se v objevily příznaky ekonomické krize. Přibližně v té době tetě žalobce zahynul syn. Žalobce s tetou má velmi těsné rodinné vazby. Teta je sestrou jeho matky. Ona žije se svým manželem zde v ČR a v souvislosti se ztrátou jejich syna se zhoršila jejich situace a také zdravotní stav. Žalobce s rodinou tedy začali hledat možnosti, jak tetě pomoci. Žalobce je v jejich rodině nejmladší a mobilní, tedy ten, kdo ji mohl pomoci. Jeho rodina v té době byla finančně zajištěna, neměli tedy žádné finanční problémy. V té době v nebyly také žádné takové konflikty, jako v současné době. Měli tam vlastní, poměrně slušnou pracovní kariéru a neměli žádné jiné důvody k odjezdu. Jediným důvodem byla tedy péče o příbuzné v ČR. Uvedl, že pokud jde o jeho příbuzné v ČR, jedná se o paní V. R., nar. a strýce, jejího manžela A. R., nar. Manželé mají v ČR ještě i další příbuzné, žalobce však neví, jaké jsou jejich vzájemné příbuzenské vztahy, je to rodina ze strany strýce a za dobu, co žalobce s rodinou žije v ČR, se s nimi viděli pouze 3x. Nemají však se strýcem tak těsné vztahy jako žalobce. K uvedené rodině a vztahům mezi nimi a žalobcem uvedl, že prakticky každý den někdo, strýc nebo teta, potřebují k lékaři. Když potřebují jít pouze na zdravotní středisko ve, kde žijí, žalobce je doprovází. Strýc špatně chodí, má problémy s vysokým tlakem, bere na to léky, takže sám nemůže nikam dojít, nikam dojet. Žalobce nebo jeho rodina jim také nakupují potraviny a různě jim vypomáhají v domácnosti. Dělají např. drobné opravy, protože strýc prakticky už sám udělat nic nemůže. Žalobce je také vozí jejich autem na chatu. V létě prakticky rodina žalobce pobývala se strýcem a tetou na jejich chatě, ale žalobce musel s nimi do města dojíždět k lékařům. V létě snad 10x musela přijet sanitka, aby odvezla strýce do nemocnice v Brně Bohunicích. Dále k jejich zdravotnímu stavu uvedl, že v invalidním důchodu ani jeden z nich není. Dodal ještě, že strýc má páteřní kýlu, měl by podstoupit operaci ale odložili mu ji. Hrozí, že by mu tato operace ublížila a že by to v jeho zdravotním stavu nevydržel. Ještě dostal boreliózu. Kvůli páteřní kýle má problémy s nohou a proto nemůže řídit auto, bere také silné léky proti bolesti. Teta má problémy se zrakem z důvodu svého věku, neustále podstupuje operace očí. Dále pak žalobce sdělil, že jeho vztah k tetě a strýci není upraven v žádné formě, např. ve formě opatrovnictví. Na to, že se o příbuzné starají, nemají žádné doklady, dokumenty. Nespatřovali v tom nějakou praktickou potřebu nebo výhodu.

Dále sdělil, že by byl nesmírně obtížný jejich návrat do kvůli nezletilému synovi, o kterého by se v případě nuceného návratu do Ruska velmi bál. Návrat do by totiž mohl způsobit obrovské trauma pro jeho psychiku. Je s manželkou přesvědčen o tom, že by byl v syn vystaven násilí. Dívali by se na něho jako že je, neboť mají příjmení, které zní ukrajinsky, navíc žil 5 let v zahraničí a považovali by ho za cizince. Ve společnosti by pak nebyl plnohodnotným členem, protože jeho úroveň vzdělání je úplně jiná a v by byl pozadu o tři, čtyři roky od svých vrstevníků. To by byl důvod k jeho týrání, mohl by být i obětí šikany. Uvedl, že on sám vzhledem k příjmení, které je v velmi zřídka, a je známo, že je, míval problémy už i samotný žalobce, toto příjmení bylo a je vždy důvodem ubližování a důvodem k urážkám. I žalobce si zažíval kvůli příjmení urážky, bylo to však ještě v době, kdy nebyly žádné problémy, žádný konflikt s a žalobce se bojí, že v dnešní době právě kvůli konfliktu mezi A by to bylo mnohem horší. Dále uvedl, že město, kde žili v, má podle oficiálních výsledků Ministerstva zdravotnictví a zprávy OSN nejvyšší procento výskytu nemocných AIDS, především mezi dospívajícími lidmi. I z těchto důvodů by měl kvůli synovi strach, aby se nedostal do špatné společnosti. Dále má obavy, že v případě návratu do, by syn musel v osmnácti letech jít na vojnu, neboť v je povinná základní vojenská služba a ruská armáda je v současné době zapletena do známých konfliktů, jako je nebo Žalobce s manželkou, jako rodiče, by chtěli syna vyvarovat tohoto nebezpečí. Žalobce pak uvedl, že dokud žil v, ruská ambasáda žalobce a manželku často zvala na různé akce, které pořádala. Konzul věděl o ukrajinských kořenech žalobce z jeho příjmení. Po anexi s konzulem mluvil a řekl mu, že s ní nesouhlasí, že k tomu vůbec nemuselo dojít. Od té doby je přestal zvát na akce na ambasádu a přímo žalobci řekl, že pro lidi s takovými názory a takovými kořeny v současném není místo. Žalobce je přesvědčený, že pokud by např. v Rusku ve škole jeho syna šikanovali, že by mu nikdo nepomohl. Dále pak uvedl, že syn by měl ve škole velké problémy neboť v mají příbuzné, jejichž děti jsou stejného věku jako syn žalobce, chodí do školy v, takže žalobce může srovnávat v otázce vzdělání a vidí, že je velký rozdíl mezi vzděláním v ČR a v a každým rokem se tento rozdíl prohlubuje. To se týká např. matematiky, ruské literatury, v jsou na žáky jiné nároky než jsou v České republice a syn by musel dohánět hodně učiva. Proto také žalobce s rodinou žádá o vízum na strpění alespoň na dobu, aby syn mohl ukončit v ČR základní školní docházku, aby se potom mohli lépe rozhodnout, do jaké školy by syn mohl chodit. Právě z důvodů rozdílné školní výuky, šikany v důsledku delšího pobytu mimo i znějícímu příjmení by měl ve škole obrovské problémy. Když přijeli z do ČR, syn začal chodit do třetí třídy. Když přijeli na území ČR, syn neměl ve škole problémy, neboť jeho znalosti např. matematiky nebo angličtiny byly větší, než měly děti v ČR. Dva roky měl na to, aby se naučil česky, byl hodnocený po tuto dobu jen slovně, pak se to vyrovnalo, začal dostávat již známky, Jeho známky však byly mezi jedničkou až trojkou.

Žalobce pak uvedl, že ve vlasti nebyl politicky nebo veřejně činný, se státními orgány žádné problémy neměl a dále, že má za to, že by mu žádné nebezpečí bezprostředně po návratu do Ruska nehrozilo.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného vydané 19. 6. 2017, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěné, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobci nebyl rozhodnutím žalovaného udělen azyl podle § 12 a soud s odůvodněním, proč azyl nebyl dle tohoto zákonného ustanovení žalobci udělen, souhlasí. Žalobce v žádném případě nenaplnil podmínky ust. § 12 písm. a) nebo b), což bylo zcela evidentně zjištěno ve správním řízení a ani žalobce netvrdil, že by tomu bylo jinak. Žalobce nebyl v politicky činný, s žádným státním orgánem ani soukromými osobami neměl naprosto žádný problém a jak sám uvedl, do České republiky přijel on společně s manželkou a synem pouze z toho důvodu, aby zde mohl pomáhat svým příbuzným, tetě a strýci, manželům

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle § 13 odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí:

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Vzhledem k tomu, že azyl podle § 12 nebo § 14 nebyl udělen manželce žalobce ani jeho nezletilému synovi, nepřichází v úvahu azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13.

Podle § 14 – humanitární azyl, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Žalobce zejména v žalobě poukazoval na to, že by mu měl být udělen azyl dle § 14 – humanitární azyl nebo § 14a doplňková ochrana. Pokud jde o udělení humanitárního azylu, měl za to, že při posuzování udělení humanitárního azylu žalobci, žalovaný nedostatečně věc posoudil, když se nezabýval konkrétním zdravotním stavem strýce a tety žalobce zcela opomenul skutečnost, že předchozí hrozba z vycestování žalobce způsobila mozkovou mrtvici strýce a následnou hospitalizaci.

Soud s tímto stanoviskem žalobce nesouhlasí, když má za to, že žalobce v žádném případě neprokázal, že v případě jeho strýce a tety, manželů se jedná o staré a nemocné lidi, kteří nutně potřebují kvůli zdravotnímu stavu pomoc cizí osoby. Jedná se v případě tety a strýce žalobce o lidi ve věku 68 a 73 let, kteří jsou občany České republiky, nebylo prokázáno, že by se jednalo o lidi, kteří by z důvodu svého zdravotního stavu byli uznáni invalidní minimálně ve druhém nebo třetím stupni invalidity, nebo že by jim byl poskytován příspěvek na péči, kterou by musela zajišťovat nějaká cizí osoba. Žalobce vůbec neprokázal, že by se jednalo o lidi, kteří by nutně potřebovali pomoc cizí osoby, aby mohli žít důstojný život. Soud má za to, že do jisté míry toto tvrzení žalobce je účelové, neboť žádným způsobem neprokázal, že by jeho teta a strýc měli nějaké výrazné zdravotní problémy (např. lékařskou zprávou o jejich zdravotním stavu, v rámci správního řízení nenavrhol jejich výsledky a podobně), přičemž žalobce se svou rodinou bydlí asi 50 km od Brna, v němž žijí manželé, takže i z tohoto důvodu dle názoru soudu je prakticky nereálné, aby denně těmto manželům byla ze strany žalobce a jeho rodiny poskytována pomoc, nebo že by manželé nebyli schopni obstarat si své nutné a základní životní potřeby. Soud má za to, že tvrzení žalobce je ryze účelové, a že žalobce požaduje v podstatě legalizaci pobytu na území České republiky a uvádí jako důvod to, že manželé nutně potřebují pomoc jeho a jeho rodiny a je nehumánní ze strany České republiky, že z tohoto důvodu jim humanitární azyl udělen nebyl. Soud má za to, že žalovaný se velmi podrobně zabýval sociální, ekonomickou a rodinnou situací žalobce, zjistil, že se jedná o mladého a zdravého muže, muže, který nepřichází ze země, která by byla postižena nějakou humanitární katastrofou ať již charakteru lidského či přírodního, jedná se o muže vysokoškolsky vzdělaného, jak sám uvedl, pro kterého by dle názoru soudu nebyl zásadní problém ekonomicky zabezpečit svou rodinu i na území

Soud má tedy za to, s ohledem na skutečnosti, které shora uvedl, že žádné podmínky, pro něž by měl být udělen humanitární azyl žalobci, v jeho případě splněny nebyly a žalovaný proto rozhodl správně tak, že mezinárodní ochrana podle § 14 zákona o azylu se neuděluje.

Stejně tak má soud za to, že je to i s podmínkami ust. § 14a zákona o azylu, když dle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14a zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce měl za to, že doplňková ochrana by měla být žalobci udělena zejména z toho důvodu, že by bylo dle jeho názoru velmi obtížné, aby se žalobce s manželkou a synem vraceli do a to zejména kvůli synovi žalobce, který by měl při návratu do velké potíže s absolvováním, resp. dokončením základní školní docházky, neboť výuka v je naprosto rozdílná, od České republiky, v určitých věcech jsou tam žáci výrazněji „dopředu“ než v České republice, synovi žalobce by to mohlo způsobovat velké problémy, a vedlo by to k tomu, že by ho to vyčleňovalo z kolektivu spolužáků, tím pádem by se mohl dostat do špatné společnosti, společnosti vrstevníků nebo jiných mladistvých, kteří ve značné míře požívají drogy, z čehož žalobce i jeho manželka mají velké obavy, navíc by syn mohl trpět tím, že 5 let žil mimo území a že jeho příjmení nezní ale, když žalobce má pradědečka ukrajinského původu.

I v tomto případě má soud za to, že celou situaci žalobce a důvody pro udělení či neudělení doplňkové ochrany se žalovaný velmi podrobně zabýval, vyplývá to z odůvodnění jeho rozhodnutí, kdy i soud se ztotožňuje s tím, že žalobce, z důvodu toho, aby si legalizoval pobyt na území České republiky, situaci syna a problémy, které by ho mohly čekat na území, zveličuje. Syn žalobce absolvoval dvě třídy základní školy v, hovoří a tak jako se adaptoval po skončení dvou let základní školní docházky do zcela do té doby mu cizího prostředí, do země, jejíž jazyk neuměl, by se syn žalobce zajisté adaptoval zpět i v, neboť rusky hovoří on i jeho rodiče, všichni jsou ruské národnosti a vzhledem k tomu, že žalobce i jeho manželka jsou lidé vysokoškolsky vzdělaní, nevidí soud žádný větší problém, aby se syn zařadil opět do školní docházky v, případně, aby učivo dohnal za pomoci doučování ať ze strany rodičů či jiných příbuzných nebo cizích osob.

Žalovaný se také zabýval politickou a bezpečnostní situací v Nejistil, že by v současné době žalobci hrozilo nějaké nebezpečí při návratu do Ruska a v podstatě ani on sám nic takového neuvádí, kromě problému, že jeho příjmení zní ukrajinsky a vzhledem k tomu, že nejsou dobré vztahy v současné době mezi a, mohlo by to činit potíže.

V případě, že by žalobce byl jakýmkoliv způsobem z tohoto důvodu urážen či šikanován ze strany spoluobčanů v Rusku, může se obrátit na policii či jiné státní orgány, což také nevyklučoval.

Soud tedy shrnuje, že ani podmínky ust. § 14a v případě žalobce splněny nebyly a důvodně došlo k tomu, že ze strany žalovaného mu nebyla doplňková ochrana udělena.

Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobce důvodná není a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu nebyly proto přiznány, a pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně